

verne, fordi der ellers kommer et rødt tal på bundlinjen, hvis man sætter aktiviteten i gang?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt tage udgangspunkt i hr. Dyrlands spørgsmål. Det er måske ikke rimeligt, for hr. Dyrlund var jo den person, der stillede det sidste spørgsmål, men jeg synes, det var et pædagogisk godt spørgsmål, som giver udgangspunkt for, at jeg også kan besvare de andre spørgsmål.

Forløbet er jo normalt, at man i efteruddannelsesudvalget, hvor parterne sidder, diskuterer sig frem til en række beslutninger. Det vil være den normale procedure, og hvis de så beslutter, at nu vil de gerne have den og den og den uddannelse, er det forhåbentlig da rigtigt, at de selvfølgelig må have tænkt på, at det koster nogle penge, og de er forhåbentlig også bevidste om, at sådan som systemet er skruet sammen, må pengene komme fra arbejdsgiverne. Sådan vil de tænke, og det vil være det helt normale.

Så kan det selvfølgelig godt være, at der dukker andre uddannelser op, som de måske fra andre synspunkter under alle omstændigheder kan gå ind for, og det er så til hr. Kirkegaard: Der er ikke noget nyt i det her. Jeg sagde bare, at det er den normale procedure, hvor arbejdsgiverne er med i hele forløbet, men det ændrer ikke ved, at det ikke altid er sådan, og at arbejdsgiverne ikke kan blokere. Det ændrer det her jo ikke ved. Det kan de ikke, og sådan har det været hele tiden. Det står i lovteksten, og jeg har sagt hele tiden, at det kan de ikke.

Så med hensyn til, hvem der kommer til at betale: Når jeg siger, at arbejdsgiverne kommer til at betale, og hr. Jens Vibjerg synes, det er urimeligt, at arbejdsgiverne kan blive pålagt at betale, ved jeg i hvert fald godt – og det håber jeg også hr. Jens Vibjerg ved – at der jo ikke er noget med, at arbejdsgiverne så bliver ramt forfærdelig hårdt på pengepungen. Hvad sker der i den virksomhed, som nu skal betale en afgift til en uddannelse, og hvad sker der i de kommende overenskomstforhandlinger på baggrund af det? Jeg er da ikke så naiv, at jeg tror, at når jeg pålægger arbejdsgiverne en betaling, bliver det arbejdsgiverne, der alene kommer til at betale. Det går da også ud over lønmodtagerne, men lønmodtagerne får jo også glæde af det, og indirekte går det ud over lønudviklingen. Sådan vil det være.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Mogens Andreasen som ordfører.

Mogens Andreasen (DF):

Lovforslagene L 256, L 257, L 258, L 259 og L 260, som her er fremsat af arbejdsministeren, er enkeltforslag, som dog falder ind under en samlet lovpakke, der er til behandling her i Folketinget. Jeg ved ikke, om arbejdsministeren belært af tidligere erfaringer med sammenkobling af lovforslag har indset, at adskillelse i enkelte lovforslag er fornuftigt.

Det foreliggende lovkompleks er en aftale mellem regeringspartierne, SF, CD og Enhedslisten i forbindelse med finansloven for dette år – en aftale, som Dansk Folkeparti ikke har haft lod eller del i.

Hvis vi tager den første del af lovkomplekset, L 256, er der tale om områder, som omfatter både Arbejdsministeriet og Undervisningsministeriet, og ser vi på det samlede lovkompleks, er der mange berøringsflader med den lovpakke, vi forud for denne behandlede her i Folketinget.

I lovforslaget lægges der stor vægt på de svageres uddannelse og en større økonomisk koncentration på opkvalificering af denne gruppe til at kunne indgå i arbejdsmarkedet. Det mener jeg er en udmærket intention, men der skal selvfølgelig findes en fornuftig balance, så det ikke er virksomhederne, der kommer til at bære hovedparten af omkostningerne.

Af lovforslaget fremgår det, at der nedsættes en bestyrelse for Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering, som én gang årligt forud for behandlingen af finansloven indstiller til arbejdsministeren, hvilke områder der bør gives tilskud til i de forskellige uddannelser, som finansieres af staten med ca. 2,8 mia. kr. Sammensætningen af bestyrelsen for Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering ser tilforladelig ud med syv medlemmer fra LO, ét medlem fra FTF, fem fra Dansk Arbejdsgiverforening, ét medlem fra Landbrugets Arbejdsgiverforening og to fra Offentlige Arbejdsgivere.

Det fremgår ikke af lovforslaget, hvor meget virksomhederne rent økonomisk skal bidrage med. Det mener jeg er en mangel, og jeg mener, det er nødvendigt, at vi får afklaret det under udvalgsbehandlingen sammen med andre punkter i dette lovkompleks.

Dansk Folkeparti er som alle andre klar over nødvendigheden af uddannelse, og at uddannelser målrettet mod arbejdsmarkedet i høj